

specifikace: k žalobě na vydání věci směřující proti insolvenčnímu správci a podané třetí osobou, která není účastníkem insolvenčního řízení, je dána obecná věcná příslušnost okresních soudů

§ 9 odst. 1 o. s. ř.

§ 7a písm. b) a § 159 odst. 1 písm. b) IZ

Ncp 110/2020

USNESENÍ

Vrchní soud v Praze jako soud nadřízený rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Františka Kučery a soudců Mgr. Martina Řezníčka a JUDr. Aleše Šťastného v právní věci

žalobkyně: **H.J.**
zastoupená zmocněncem JUDr. Ing. J. J., LL.M., Ph.D.

proti
žalované: **KOPPA, v.o.s.**, IČO 25428578
sídlem Mozartova 679/21, 460 01 Liberec
insolvenční správkyň dlužníka JUDr. Ing. J. J., LL.M., Ph.D.

o vydání věci,

vedené u Okresního soudu v Liberci pod sp. zn. 17 C 408/2019, o určení věcné příslušnosti,

takto:

K projednání a rozhodnutí věci jsou v prvním stupni věcně příslušné okresní soudy.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se svou žalobou doručenou Okresnímu soudu v Liberci (dále jen „předkládající soud“) dne 24. 11. 2019 domáhá, a to s odkazem na § 1040 zák. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. z.“), proti žalované vydání řady movitých a nemovitých věcí s tím, že je vlastníci takových věcí, které jsou žalovanou neprávem zadržovány, z nichž některé byly sepsány žalovanou jako insolvenční správkyň do majetkové podstaty dlužníka uvedeného v záhlaví tohoto usnesení a jiné do podstaty zahrnuty nebyly; žalobkyně současně uvedla, že ohledně některých věcí bylo rozhodnuto, že se z majetkové podstaty dlužníka vylučují.
2. Předkládající soud předložil věc Vrchnímu soudu v Praze (dále jen „nadřízený soud“) k rozhodnutí podle § 104a odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“) s tím, že se podle jeho názoru v daném případě jedná

o žalobu na vyloučení věci z majetkové podstaty dlužníka podle § 225 zákona č. 182/2006 Sb., insolvenční zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „IZ“), k jejímuž projednání je ve smyslu rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 20. 11. 2014, sp. zn. 21 Cdo 653/2014, povolán výlučně insolvenční soud, a to v rámci incidenčního sporu.

3. Účastníci se k výzvě předkládajícího soudu ve smyslu § 104a odst. 2 věta druhá o. s. ř. k otázce věcné příslušnosti ve stanovené soudcovské lhůtě nevyjádřili.
4. Jak v odstavci 1. odůvodnění konstatováno, žalobkyně se svou žalobou domáhá po žalované vydání řady věcí, které má žalovaná podle názoru žalobkyně neprávem zadržovat. Uvedený žalobní požadavek - opírající se o tvrzení o existenci vlastnického práva žalobkyně k dotčeným věcem a tvrzení o neoprávněném zadržování takových věcí žalovanou - předurčuje aplikaci obecné právní úpravy obsažené v (žalobkyní zmiňovaném) § 1040 o. z., která zakotvuje žalobu na vydání věci (tzv. reivindikační žalobu); taková žaloba má povahu žaloby na splnění právní povinnosti.
5. Z obsahu žaloby přitom nelze dovodit (jak nepřípadně fakticky bez dalšího činí předkládající soud), že by se žalobkyně v tomto řízení domáhala vyloučení dotčených věcí z majetkové podstaty podle § 225 IZ, který obsahuje úpravu vylučovací žaloby; vylučovací žaloba přitom představuje – podle své povahy - speciální případ žaloby určovací (viz například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 10. 2015, sp. zn. 29 Cdo 683/2011, uveřejněný pod číslem 116/2016 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).
6. Kromě jednoznačně vymezeného požadavku na „vydání věcí“, a to jak v záhlaví žaloby, tak i v její návrhové části, posouzení žaloby v této věci jako vylučovací žaloby podle § 225 IZ, odporuje též skutečnost, že žalobkyně ohledně některých věcí konstatuje (viz odstavec třetí strany 2. žaloby), že tyto již byly soudním rozhodnutím z majetkové podstaty dlužníka vyloučeny a dokonce (ve stejném odstavci žaloby), že některé věci, jejichž vydání se domáhá, do podstaty ani zahrnuty nebyly.
7. Nepřípadným je přitom odkaz předkládajícího soudu na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 653/2014 (poznámka nadřízeného soudu – zjevně sp. zn. 21 Cdo 953/2014), který se zabývá výlučně problematikou vylučovací žaloby podle § 225 IZ, a to bez jakékoli vazby na žalobu reivindikační. To, že k projednání a rozhodnutí ve věci vylučovací žaloby podle § 225 IZ, a to jako žaloby zahajující incidenční spor (§ 159 odst. 1 písm. b) IZ), jsou v prvním stupni věcně příslušné krajské soudy, vyplývá jednoznačně přímo ze zákona (§ 7a písm. b) IZ). V daném případě – jak shora konstatováno - se však jedná o žalobu reivindikační, k jejímuž projednání a rozhodnutí jsou věcně příslušné okresní soudy podle obecné zákonné úpravy obsažené pro sporné občanské soudní řízení v § 9 odst. 1 o. s. ř., když pro takový typ žaloby, byť směřující proti insolvenční správce dlužníka, není stanovena speciální úprava ani v § 9 odst. 2 o. s. ř., v § 7a IZ, a ani v žádném jiném ustanovení zákonné povahy.
8. Proto nadřízený soud rozhodl tak, že k projednání a rozhodnutí věci jsou v prvním stupni příslušné okresní soudy (§ 104a odst. 2 poslední věta o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto usnesení není odvolání ani dovolání přípustné.

Praha 17. února 2020

JUDr. František Kučera
předseda senátu

